

Жоржъ Куртлинъ

Първи урокъ

Когато се учехъ на велосипедъ

— Дръжте леко дръжката; внимавайте добре да не изпускате никога педала отъ краката си и карайте смѣло напредъ! Трѣбва самоувѣреностъ!.. Всичката работа е тамъ! — Хайде! Азъ ви държа.

Така ми говорѣше, застаналъ задъ гърба ми, пленителниятъ авторъ на „*Никелови крака*“, мойтъ приятель Тристанъ Бернаръ, майсторъ въ изкуството да пише френски и добилъ право да преподава по велосипедъ, ако мога тъй да се изразя. Сщевременно, подкрепяйки думитѣ съ дѣла, той бѣ хваналъ съ яката си дѣсница, при дъното на панталонитѣ ми, седлото на велосипеда — театъръ на моитѣ първи опити — и подържаше неговото колебливо равновесие.

— Азъ ви държа, повтаряше той; хайде!.. Огънъ и пламъкъ! Не изпускате педала, де!.. Недейте да изпускате педала!.. Пазете да не изпускате педала, де!..

— Би трѣбвало да кажете по-добре на педала да не ме изпуска, — отговорихъ азъ, малко раздраженъ и разтревоженъ, предчувстващъ минутата — доста близка, когато щѣхъ да се видя легналъ на земята съ вирнати нагоре петала, посрѣдъ прашния пжтъ.

Работата бѣше въ това, че педалътъ изглеждаше да прави това нарочно — толкова явно бѣше упорството му да се изплъзва отъ подметката ми, за да се върти следъ това въ празното пространство съ бързото кржгообръщение на макара, която се развива. Но, заслѣпенъ отъ увлѣчението си, Тристанъ Бернаръ не искаше